

ISTENNEK LEGYEN HÁLA

„Ma arra szólítanak fel, hogy mondjunk köszönetet Istennek azért a sok jóért, amelyben életünk során részesülünk, és amelyről nem mindig vesszük észre, hogy Isten mindenkor gondviselő és atyai kezéből ered, akkor is, ha a fáradság, a szenvedés, a nélkülözés, az elemek és események ellenségeskedése elrejti előlünk ezt a kezet. Feleljük szívesen a felszólításra: Deo gratias! Hála legyen Istennek! El kell ismer-nünk, hogy minden az ő ajándéka. „Tout est grâce“, minden kegyelem, mondta valaki. Szép a világ? Köszönjük meg Istennek. Termékeny a föld? Köszöjünk meg Istennek. Titokzatosság és bizonyosság, a tudás és a birtoklás öröme, a munka és a gondolkodás jutalma, vigasz a fájdalomban és még a halálban is (amelyről jól tudjuk, hogy számunkra nem a véget jelenti): minden a hála szerető ihletére kötelez. És ha minden dolog alapja a gondviselés fölséges törvénye, amely arra vár, hogy az egész emberiség kikutassa és alkalmazza, akkor nem kell-e magunknak is örömmel és hálással „Isten utánzóivá“ lennünk, hogy megadjuk minden embernek a földön Isten kenyerét?“

VI. Pál pápa egyik vasárnap déli beszédének szavaival (1974.nov.10.) indítjuk útnak huszonötödik, jubileumi számunkat. Hat év egy ember vagy egy kiadványsorozat életében nem nagy idő; de hat év egy a Szolgálathoz hasonló folyóirat életében bizony már nem csekély idő. Mindig tisztán látni, mit követel meg tőlünk az adott pillanatban a kereszténység örök jelene a Zsinat és a magyarság mai jelenében, és mindig találni elég színvonalas és készséges munkatársat az elmondására; olyan szerkesztésre igyekezni, hogy földrajzilag, műveltségben, ízlésben oly különböző olvasótáborunknak lehetőleg minden tagja találjon minél több magának valót; ráadásul megbirkózni a technikai és anyagi nehézségek szakadatlan sorával — Isten kegyelme és testvéri segítség nélkül mindez nem lett volna lehetséges. Mind a kettőben bőven volt részünk. Ezért jutottunk arra a gondolatra, hogy ezt a számunkat a hála témájának szenteljük. Éspedig nem a hála mint nemes emberi tulajdonság lélektanának, hanem a keresztény, a természetfölötti hála nagy indítékainak.

A keresztény ember hálijának első nagy motívuma az, hogy Isten közel van hozzánk, szól hozzánk kinyilatkoztatásában. A döntő, végső „szó“, amelyet kimondott, az ő Igéje. Zalotay József washingtoni szentírásprofesszor cikke hálás végiggondolása annak, hogy mit kaptunk Istentől az Újszövetségben. Babos István keresztény életünk másik nagy kincsét, az Eucharisziát taglalja (a név maga is „hálaadást“ jelent!),

és megmutatja, hogyan válik az eucharisztikus lelkület „életmisévé“. Lukács László a lírai hangvételű, „személyes teológia“ műfajában próbál megfelelni arra a nem könnyű kérdésre: hogyan őrizhetjük meg a hála lelkületét emberileg kínzó és nehéz körülmények között is. Béky Gellért magvas kis elmélkedése a szolgálat keresztény alap gondolatát mutatja be úgy, mint az adás és elfogadás hálás, örvendező alázatát. Idegenből fordított cikkünk, Josef Stierli műve, előző számunkéhoz hasonlóan újból a Jézus Szíve jubileumi évhez kapcsolódik, rámutatva e tisztelet nagy pozitív, ma is jól felhasználható dogmatikus és lélektani értékeire. Damian Deveusternek, a leprások apostolának hősi élete — Löffler Mária foglalja össze — ebben a „környezetben“ arra figyelmeztet, hogy Isten iránti hálánk bizonyosága a rászorulóknak iránti tevékeny szeretet.

Múlt karácsonyi számunk a szeretetről szólt. Szeretet és hála édesestvérek. Aki szeret, annak szívéből éltető meleg árad, s ennek nap-sütésében bimbózik ki a másik szívből az örvendező hála. Nem is elsősorban az készlet hálára, amit kapunk — lehet ridegen, kényszeredetten, szív nélkül is adni, úgy, hogy abban, amint mondani szokás, „nincsen köszönet“ —, hanem az ajándékból kisugárzó személyes szeretet. És mert minden szeretet végső forrása Isten, a „köszönöm“ és a „hála Istennek“ valójában együtt jár. Az a tengernyi adomány — létünk maga is az —, amely napról-napra lehetővé és élni érdemessé teszi életünket, mind Isten személyes ajándéka: Ő szolgál nekünk Igéjében, Lelkében, Egyházában, embertársainkban. És a hála, amellyel szüleink, tanítóink, jótevőink felé fordulunk, rajtuk keresztül Neki szól. De a hálás ember sohasem sajátítja ki csak magának, amit kapott: „bonum est diffusivum sui“, a jó tovább akar áradni, és az igaz ember, az igaz keresztény bekapcsolódik ebbe a nagy körforgásba, a személyválogatás nélkül adakozó mennyei Atya példájára, aki napját felkelti, esőjét hullatja, szeretetét sugározza minden emberre (vö. Mt 6,45). Szeretnénk, ha ez a számunk magunkat is, másokat is hozzásegítene, hogy — Szent Bernát szép kifejezésével élve — ne essünk „a hálátlanság bünébe“. Munkánkat és jövőnket hálás szívvel tesszük ma és mindennap Isten gondviselő atyai kezébe. De ugyanúgy kérjük továbbra is olvasóink imádságos és tevékeny közreműködését, szeretetük éltető sugárzását, hogy mint „Isten utánzóit“ oszthassuk még a rászorulóknak a lelkeség kenyerét.